

Mưa Và Ốc Sên

Contents

Mưa Và Ốc Sên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10

Mưa Và Ốc Sên

Giới thiệu

Thể loại: truyện teen, thanh xuân vườn trường. . . Người xưa hay nói rằng mỗi khi trời mưa, thì ốc sên sẽ tự động bò ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-va-oc-sen>

1. Chương 1

Sáng sớm, từng tia nắng ấm áp nhảy nhót trên những ngõ phố của thủ đô. Không khí trong lành, thoáng đãng mang lại cho người ta một cảm giác dễ chịu khó nói nên lời.

Tại thời điểm này, ta có thể dễ dàng bắt gặp một cô nhóc bốn mắt lon ton trên chiếc xe đạp quanh Hồ Gươm. Quỳnh Như thích những buổi sáng Hà Nội, trong trẻo và mát lành, thích cái không khí tươi mát vẫn còn vương vấn chút sương, thích gió mơn trớn da thịt mình, hay đơn giản là ngắm Hà Nội thức dậy sau một giấc ngủ đêm. Ngày nào Quỳnh Như cũng đi học rất sớm, cốt để được nhìn buổi sáng của Hà Nội. Đó như một thói quen đặc biệt của riêng Như.

Hôm nay lớp ồn ào hơn mọi khi, mọi người tụ tập lại xì xào cái gì đấy. Vốn không hay tham gia mấy cái hoạt động tốn nước bọt này của lớp, Quỳnh Như lặng lẽ về góc riêng của mình, lấy sách ra nhai lại mấy bài toán khó.

Quỳnh Như không được hòa hợp với lớp cho lắm. Lúc nào cũng thu mình lại và chẳng bao giờ tiếp xúc với ai, ngay cả chỗ ngồi cũng là một góc nhỏ cuối lớp - một thế giới tách biệt hoàn toàn với mọi người xung quanh. Đến lớp học, học xong lại về, ngày này qua ngày khác đều như vậy, chẳng khác gì một con một sách chính hiệu. Nó như một vòng tuần hoàn không bao giờ thay đổi. Đến nỗi nhiều đứa trong lớp còn không biết có nhỏ bạn cùng lớp nào tên Quỳnh Như.

Không có một quá khứ đau buồn hay một vấn đề nan giải gì, chỉ đơn giản là Quỳnh Như thích sự yên tĩnh, ghét ồn ào và ghét bị làm phiền. Thói quen ấy cứ tiếp tục mãi cho đến khi Quỳnh Như trở thành một mảng sống tách biệt hoàn toàn với xã hội.

Nhưng đến một lúc, vòng tuần hoàn nhàm chán ấy cũng bị phá vỡ.

Tiếng giáo viên chủ nhiệm vang lên đưa cái lớp vốn đang ồn như vỡ chợ trở về trật tự của nó.

- Hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển về, các em làm quen với nhau nhé! - Cô hướng ra cửa gọi to, - Vào đây đi em!

Một bóng dáng cao ráo bước vào, tươi cười chào hỏi:

- Chào các cậu, tớ là Minh Duy mới chuyển trường sang đây. Mong được cả lớp giúp đỡ!

Học sinh mới chuyển đến không tránh được có những tiếng xì xầm, bàn tán. Tin tức này cả bọn trong lớp đều biết hết cả rồi, nhưng không ngờ học sinh mới lại đẹp trai ngoài sức tưởng tượng, còn cười duyên nữa chứ.

Những tiếng ồn xung quanh cũng chẳng lọt được tai cái người ngồi bàn cuối kia. Quỳnh Như đang vò đầu, bức tai với cái bài toán hình khó đỡ nên hoàn toàn không chú ý đến mọi thứ xung quanh. Cũng không biết rằng có người đang nhìn mình với đôi mắt đầy ý cười.

Ông thầy dạy Toán đúng là muốn làm khó học trò mà, bài toán quái quỷ gì thế này, làm thế nào cũng chẳng ra. Quỳnh Như nhìn cái hình vẽ muốn đau cả đầu, tờ giấy nháp bị quây tùm lum không sót một chỗ.

- Bài này cậu thử sử dụng góc giữa hai mặt phẳng xem sao?

Hử, sao này giờ mình không nghĩ ra nhỉ?

Nhưng giọng nói này...

Quỳnh Như ngẩng đầu lên, chỉ thấy cậu con trai lạ hoắc đang ngồi bên cạnh nhìn cô nhóc nở nụ cười.

Minh Duy nhìn ánh mắt bất ngờ của Quỳnh Như. Phải rồi, đó đến giờ Quỳnh Như có chú ý gì đến xung quanh đâu. Minh Duy vẫn giữ nụ cười trên môi, giới thiệu lại lần nữa.

- Tớ là Minh Duy, là học sinh mới. Rất vui được làm quen với cậu!

Quỳnh Như hơi ngỡ ngàng một chút nhưng cũng nhanh khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, gật đầu một cái coi như là làm quen. Sau đó ngồi sít vào bên trong một chút, nhường chỗ cho cậu bạn mới.

Cô bạn này đúng là khó gần thật, ngay cả tự giới thiệu đôi chút về mình cũng không. Khác với cái dáng vẻ hồn nhiên, vô tư buổi sáng.

Có thêm một người bước vào thế giới riêng của mình, hơi khó chịu một chút vì phải chia sẻ một nửa không gian bàn học với người ta. Nhưng thôi kệ, dẫu sao cậu ta đừng làm phiền mình là được. Quỳnh Như suy nghĩ rồi quay lại bài toán đang còn dang dở của mình.

- Cho tớ mượn tập cậu chút! - Minh Duy cố gắng bắt chuyện với cô bạn cùng bàn.

Quỳnh Như đưa qua.

- Tên cậu là Quỳnh Như à? Hay nhỉ!

Không quan tâm.

Thế là suốt buổi học hôm đó, Minh Duy không ngừng cố gắng bắt chuyện với Quỳnh Như mặc dù nhận được thái độ lơ hoàn toàn của cô bạn.

Đến khi ra về...

Quỳnh Như lấy con xe Nhật từ trong bãi giữ xe ra. Hôm nay đúng là một ngày phiền phức, cái tên mới đến không ngừng bắt chuyện, ồn ào chết đi được. Đẹp cái tên đáng ghét ấy sang một bên, giờ phải nhanh chóng về nhà lấp đầy cái dạ dày đã. Đói quá rồi!

Quỳnh Như lên xe đi. Bỗng có cảm giác có người đang đi sau mình. Nhưng rồi gạt ngay cái suy nghĩ ấy ra, đường này của chung mà, đâu phải chỉ riêng mình đi. Đi thêm một đoạn nữa qua ngã tư, cái cảm giác có người đi theo sau mình vẫn còn hiện mãi. Không phải là cướp hay gì đó chứ?!

Quỳnh Như len lén quay đầu ra sau nhìn. Hớ, đó không phải là tên đáng ghét làm phiền mình cả buổi sáng nay sao? Nhưng tại sao hắn lại đi theo mình? Định theo về nhà làm phiền mình luôn chắc?

Quỳnh Như dừng xe lại, vừa đứng lúc Minh Duy chạy tới.

- Cậu đi theo tớ làm gì vậy?

Câu mở đầu sau cả một ngày với Minh Duy là vậy.

- Ồ...

Minh Duy chưa kịp nói hết Quỳnh Như đã chen ngang:

- Trên lớp cậu làm phiền tớ chưa đủ hay sao mà còn định theo tớ về nhà nữa?

- Ồ, nhà tớ ở đường này mà!

Minh Duy lên cười, cô bạn tưởng cậu đi theo đây mà.

Quỳnh Như đỏ bừng cả mặt, lần này đúng là hổ nạng rồi. Quỳnh Như không ngừng nhìn xuống đất, muốn tìm cái hố nào chui tuột xuống đó cho xong.

Biết Quỳnh Như đang ngượng, Minh Duy mới chuyển sang chủ đề khác.

- Nhà cậu cũng ở đường này sao?

- À, ừ!

- Trùng hợp nhỉ!

- Thôi, tớ, tớ về đây.

Lúc này đánh bài chuẩn là thượng sách, chứ đứng với cậu bạn mới này một lúc nữa chắc Quỳnh Như xấu hổ chết luôn quá.

- A, khoan đã! Cậu đội mũ tớ đi, con gái đi đường trưa nắng thế này không tốt đâu. - Minh Duy vừa nói vừa cởi mũ ra đội lên đầu cho Quỳnh Như.

- Không, không cần đâu!

- Ngoan, coi như đây là quà làm quen của tớ nhé!

Minh Duy đội chặt mũ trên đầu Quỳnh Như, không cho cô nhóc lấy ra.

Quỳnh Như ngược đôi má đỏ bừng lên nhìn cậu trai trước mặt, hình như Minh Duy thì phải. Khuôn mặt trắng có chút hồng, ánh mắt nheo nheo lại vì nắng. Cánh môi cong cong ý cười nhìn Quỳnh Như.

Quả thật Minh Duy rất đẹp trai.

- Cảm ơn cậu, tớ về đây!

Nói xong Quỳnh Như lên xe đạp thẳng. Tự trách mình, tại sao lại đi ngấm người ta chằm chằm vậy chứ.

Minh Duy nhìn cô bạn hối hả chạy đi, trên môi không ngừng được nụ cười. Quỳnh Như dễ thương thật! Ngay cả khuôn mặt hồng lên vì ngại ngùng cũng làm cho cậu thích, chỉ muốn cắn một cái. Ai da, cô nhóc 4 mắt đáng yêu như vậy sao lại cứ thích sống trong cái vỏ ốc nhỏ thế nhỉ?

2. Chương 2

- Quỳnh Như, đến lớp sớm thế? Ăn sáng chưa?

Vừa mới đến lớp, Minh Duy đã bắt gặp Quỳnh Như đang ngồi cặm cụi làm bài tập, trong khi cả lớp thì ngồi chơi đùa vui vẻ. Cô bạn này đúng là chỉ biết có học với học, hoàn toàn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh.

Tên phiền phức đến rồi. Quỳnh Như ngẩng đầu lên nói:

- Chưa. - Hỏi trả lời, có tiến bộ hơn hôm qua một chút.
- Vậy đi ăn với tớ nhé, tớ cũng chưa ăn sáng. - Nói xong còn nhoẻn miệng cười khoe răng trắng.
- Tớ không đói!

Quỳnh Như nói xong lại gục đầu xuống làm bài tiếp. Mọi hôm đều ăn sáng ở nhà nhưng không hiểu sao hôm nay mẹ lại dậy trễ, không làm đồ ăn sáng được. Thế là Quỳnh Như ta phải ôm bụng đói đi học, cô nhóc cũng không thích xuống căn-tin trường chen chúc.

Giọng nói điệu đà vang lên, Ngọc My với nụ cười tỏa nắng bước lại.

- Hai cậu định xuống căn-tin sao? Tớ đi cùng với nhé, tớ cũng chưa ăn sáng.

Ngọc My thuộc loại xinh xắn, được nhiều người để ý trong trường. Cô nàng rất tự tin, luôn coi mình là tâm điểm của sự chú ý. Thế nhưng cậu bạn Minh Duy vừa mới chuyển đến ngày hôm qua nhìn cũng không thêm nhìn nàng một cái, lại đi quan tâm đến cái con nhỏ vô hình trong lớp kia. Thật tức chết người! Nếu Minh Duy như mấy thằng con trai xấu xí trong lớp kia thì cô nàng đã chẳng thêm quan tâm rồi, nhưng ngược lại cậu ấy rất đẹp trai, cười lại cuốn hút như vậy, làm sao Ngọc My này bỏ qua được!

- Hai cậu đi đi! Tớ không đói.

Quỳnh Như lần này nhìn Ngọc My mà nói. Nhìn sơ qua cô nhóc cũng đủ biết cô nàng này muốn nhân cơ hội tiếp cận Minh Duy mà. Thế thì Quỳnh Như cũng không muốn làm kì đà cản mũi.

Minh Duy đành phải chịu thua sự cứng đầu của cô bạn này. Nhưng cậu cũng không muốn xuống căn-tin với Ngọc My chút nào, như thế không khác gì tự rước rắc rối vào thân. Thế là Minh Duy rủ thêm một số người bạn cùng lớp nữa cùng xuống căn-tin, nhân dịp này làm quen bạn bè trong lớp một chút cũng tốt.

Khuôn mặt Ngọc My thất vọng thấy rõ. Tưởng đâu được đi ăn riêng với hot boy chứ!

Hai người đó đi rồi, Quỳnh Như lại cúi đầu cúi mũi vào mấy bài toán của mình. Như rất thích học toán, thích tò mò tìm hiểu cách giải ra được một bài toán khó, theo như cô nhóc cảm nhận thì nó rất tuyệt. Nhưng trong tình cảnh bụng không ngừng biểu tình thế này thì, đầu óc không thể nào tập trung được. Các con số toán học cứ bay lên bay xuống đến chóng mặt. Thôi thì, đành ngủ cho quên đói vậy. Nghĩ là làm, Quỳnh Như ngay lập tức nằm xuống bàn ngủ một giấc ngon lành.

Đang thiu thiu giấc nồng, không biết mùi bánh mì thịt từ đâu bay đến, lại có cảm giác mát lạnh bên má.

Không phải đói quá nên hoa mắt đấy chứ?

Dụi mắt lại lần nữa cho tỉnh ngủ, Quỳnh Như nhìn đồng hồ ăn trên bàn. Quả thật không phải mình hoa mắt, trên bàn đúng là có thức ăn thật, cộng thêm cái khuôn mặt cười tươi rói của cậu bạn bên cạnh nữa.

Quỳnh Như chỉ đồng hồ ăn trên bàn hỏi:

- Gì đây?
- Đồ ăn sáng của cậu! Sợ cậu đói nên tớ mua đấy!
- Cảm ơn, nhưng tớ khô...

Hai chữ “không đói” chưa kịp phát ra khỏi miệng thì một loạt âm thanh “ọt ọtттт” phát ra từ bụng đã thay cô nhóc trả lời rồi.

Nhìn khuôn mặt đang cố nén cười của cậu bạn, Quỳnh Như xấu hổ đến cúi gằm mặt. Thầm than trách cái bụng vô duyên không biết điều, sao lại kêu đúng lúc thế chứ?!

- Tớ nghĩ dạ dày của cậu còn chân thực hơn lời cậu nói đấy! - Cô bạn này đúng là nghĩ một đằng, nói một nẻo. Hăng hăng giọng, Minh Duy đổi chủ đề, - Cậu mau ăn đi, sắp vào tiết rồi.

- Ủ, cảm cảm ơn nhé!

—

Ngày qua ngày, Minh Duy với Quỳnh Như ngày càng thân thiết hơn. Nói thân thiết thì cũng không đúng cho lắm, chỉ là thân hơn bạn bè trong lớp một chút thôi. Bởi vì ngoài Minh Duy ra thì không ai nói chuyện với cô nhóc nhiều như vậy, cũng không có ai quan tâm những điều lặt vặt xung quanh cô nhóc. Mặc dù đáp lại cậu chỉ là những câu trả lời ngắn gọn của Quỳnh Như, hay đơn giản là cái gật đầu cho thấy cô nhóc đã hiểu. Và từ đó đến giờ, Minh Duy vẫn chưa thấy được cô nhóc cười một lần nào.

Đối với Quỳnh Như thì Minh Duy vẫn giống như một cậu bạn, phiền phức và rắc rối. Từ ngày có sự xuất hiện của cậu, cuộc sống của Quỳnh Như đang dần thay đổi, cái vòng tuần hoàn lẫn lẩn bên trong vỏ ốc nhỏ của mình cỏ vẻ như đang bị phá vỡ, góc nhỏ phía cuối lớp cũng không còn yên tĩnh như trước. Minh Duy rất biết bày trò, lại rất ngổ nỡ, có Minh Duy thì cái khoảng không gian tồn tại như không tồn tại của cô nhóc được mọi người biết đến nhiều hơn. Và cũng nhờ cậu mà hầu hết đại đa số thành viên trong lớp đều biết đến cô nhóc kính cận mang tên Quỳnh Như.

Nhưng không hiểu thế nào mà Quỳnh Như là không hề chán ghét cái sự xuất hiện phiền phức của cậu bạn. Thậm chí trong lòng cô nhóc có một chút gì đó gọi là thích thú!

===Tiết Thể Dục===

- Các em tự luyện tập với nhau, thầy có việc lên văn phòng một lát.

Sau tiếng nói của thầy thể dục, học sinh tự động tản ra mọi hướng. Người thì chơi thể thao, người thì tùm nập tụm bầy lại ngồi nói chuyện. Trời mùa hè thật nóng bức, Quỳnh Như cầm chai nước lên tu ừng ực, trời nóng thế này mà đi học thể dục thì đúng là cực hình mà.

Chọn một chỗ mát dưới bóng râm, Quỳnh Như lôi từ trong cặp ra một cuốn sách, và một cái mp3. Gắn tai nghe vào, giai điệu piano Kiss the rain vang lên nhịp nhàng, Quỳnh Như mở cuốn sách vẫn còn đọc dở ra đọc.

Khác biệt với sự ồn ào, náo nhiệt của mọi người, xung quanh Quỳnh Như hoàn toàn vắng lặng. Dưới gốc cây, một cô gái nhỏ với mái tóc dài luôn được buột đuôi ngựa khẽ bay trong gió. Dưới cặp mắt kính, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ lộ ra, hai má vì nắng mà ửng hồng, ánh mắt chăm chú không một chút sao lãng. Thời gian tưởng như ngừng đọng nếu tiếng lật sách không vang lên đều đặn.

- Coi chừng!

Một tiếng hét thất thanh vang lên nhưng người nào đó vẫn không hề chú ý, bởi vì tiếng nhạc quá lớn mà tập trung hoàn toàn vào cuốn sách của mình, không hề chú ý đến mọi thứ xung quanh.

“BỐP!”

Một tiếng động vang lên phá tan yên tĩnh trong phút chốc.

—

- Cậu chơi kiểu gì thế?

- Ô tớ, tớ xin lỗi! Tớ cứ tưởng bên kia không có người nên mới...

- Cậu bảo tưởng là xong à? Cậu không có mắt hay sao, lỡ cậu ấy bị nặng thì biết làm thế nào?

-...

Quỳnh Như vừa mới tỉnh dậy đã mơ hồ nghe có người nói chuyện ở ngoài, nghe thì nghe nhưng vẫn không rõ lắm. Lật đặt ngồi dậy, nhưng không vững dẫn đến suýt nữa bị ngã. Đầu vẫn còn choáng, lắc lắc đầu vài cái, Quỳnh Như cố nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. Chỉ nhớ thấy khi mình đang ngồi thì có thứ gì đấy đập mạnh vào đầu, sau đó liền không nhớ gì cả.

Nghe tiếng rên khe khẽ phát ra từ bên trong, đoán Quỳnh Như đã tỉnh, Minh Duy vội vàng chạy vào trong.

- Ấy ấy, cậu mới tỉnh, chưa được ngồi dậy đâu, nên nằm xuống đi!

Minh Duy thấy cô bạn ngồi trên giường thì phát hoảng, vội vàng chạy lại đỡ cô nhóc nằm xuống.

Nằm xuống một chút liền thấy đỡ hơn, Quỳnh Như lên tiếng hỏi:

- Tôi bị sao vậy? Đây là đâu?

- Đây là phòng y tế. Cậu bị ngất xỉu nên tôi công cậu xuống đây đây.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Quỳnh Như nhớ rõ lúc đó mình đang ngồi đọc sách mà, sao vô duyên vô cớ lại ngất xỉu?

- Xin lỗi, là do tôi không thấy cậu nên sơ ý ném bóng trúng người vậy. Xin lỗi, xin lỗi nhưng thật sự là tôi không cố ý mà.

Cậu bạn này giờ không lên tiếng lại cuống quýt xin lỗi. Nhìn khuôn mặt hầm hầm đầy vẻ tức giận của Minh Duy mà đổ mồ hôi hột, cậu bạn thường thân thiện là thế nhưng khi giận lên trông cũng đáng sợ thật đó.

Hèn gì lại chẳng nhớ gì hết, day day trán, Quỳnh Như lên tiếng ngăn cái kẻ mồm miệng vẫn không ngừng kia:

- Tôi không sao, cậu đi được rồi đây.

Cậu bạn nghe thấy nhanh chóng rút khỏi phòng. Trong phòng giờ chỉ còn lại hai người.

- Cậu thấy thế nào rồi? Còn thấy đau chỗ nào không?

Minh Duy lên tiếng hỏi han. Lúc thấy Quỳnh Như bị banh đập trúng, tim cậu như thót ra ngoài. Ngay sau đó cậu chạy tới, nhanh chóng bế cô nhóc xuống phòng y tế. Giờ thấy Quỳnh Như đã tỉnh, trong lòng thấy thả lỏng hơn một chút.

- Tôi đỡ rồi! - Cô nhóc nhẹ giọng trả lời, - Cảm ơn nhé!

Chả biết khi nào Quỳnh Như quen cái sự xuất hiện của Minh Duy. Lúc biết cậu bế mình đến phòng y tế, cô nhóc cũng không ngạc nhiên lắm, vì đơn giản trong lớp không ai chơi hay quan tâm cô ngoài cậu bạn này.

- Khách sáo thế, cậu không sao là tốt rồi! - Minh Duy nhe răng cười, - À này, cuối tuần này cậu đi chơi với tôi nhé!

- Huh, đi đâu?

- Bí mật? Đến lúc đó cậu sẽ biết!

- Được rồi!

Quỳnh Như khẽ gật đầu. Cuối tuần này cũng chẳng làm gì, ở nhà mãi cũng chán, thôi thì đi với cậu bạn cũng không mất mát gì, biết đâu đó là một nơi hay ho thì sao!?

Màu nắng nhuộm căn phòng thành một màu vàng nhạt, hắt một ít lên mái tóc của cô nhóc và nhảy nhót trên nụ cười tinh nghịch của Minh Duy.

3. Chương 3

—Cuối tuần—

Diện cho mình một cái váy màu xanh lam nhẹ nhàng, đầu đội mũ phớt, Quỳnh Như trông như một nàng công chúa nhỏ bước ra từ cổ tích, chỉ có cặp kính trên mắt là không đối. Nhưng dù thế nào thì trong mắt Minh Duy cô nhóc vẫn rất đáng yêu, giản dị nhưng thanh thoát.

Xe lăn từng nhịp đều đều trên đường ra ngoại thành. Quỳnh Như trầm lặng đưa mắt ra ngắm nhìn xung quanh. Kể ra thì cũng lâu rồi cô nhóc chưa đặt chân ra ngoại thành này. Cảnh vật xung quanh có chút lạ lẫm.

Xe ngừng lăn bánh. Trước mặt Quỳnh Như là một cánh đồng cỏ lau bát ngát, phủ màu trắng xóa. Từng ngọn cỏ lau nhịp nhàng bay trong gió, tạo thành những con sóng trắng xóa bồng bềnh xô về phía trước rồi lại ngã về phía sau.

Bất ngờ với cảnh đẹp hiện ra trước mắt, Quỳnh Như reo lên:

- Đẹp quá!

Minh Duy nhìn người con gái bên cạnh, không nghĩ được chỉ là một cánh đồng cỏ lau đơn giản lại làm cô bạn thích đến vậy. Dưới nắng nhạt, khuôn mặt trắng tròn hiện lên một màu hồng nhàn nhạt, hai mắt mở to thường thức khung cảnh xung quanh, môi nhỏ lúc mím lại khi thì hé ra thích thú. Mái tóc đen dài không chịu nằm yên dưới chiếc mũ, cứ hay bay trên đùa cùng gió. Quỳnh Như bây giờ quả thật rất dễ thương! Trông gần gũi hơn và có cảm giác cô nhóc không còn cô đơn nữa.

- Sao cậu biết chỗ này? - Quỳnh Như quay sang hỏi.

- Tình cờ thôi. - Minh Duy nhún nhún vai, - Tổ thích đi đây đi đó để chụp ảnh, nhất là những nơi có phong cảnh đẹp thế này.

Quỳnh Như ngạc nhiên.

- Cậu là một photographer?

- Nói thế cũng được, nhưng chẳng lẽ trông tớ không giống sao?

- Ô, không phải. Chỉ là...

Quỳnh Như lúc này chẳng biết tìm từ nào cho phù hợp để nói.

Nhìn vẻ bối rối của cô bạn, Minh Duy cười nói:

- Cậu muốn làm gì thì làm nhưng đừng đi xa quá đấy nhé! Tớ phải chụp ảnh.

- Ủ, được!

Quỳnh Như nhoẻn miệng cười. Đó không phải là nụ cười tươi như hoa nhưng nó là nụ cười đầu tiên mà cô nhóc dành cho cậu, cũng là lần đầu tiên cậu thấy Quỳnh Như cười.

Quỳnh Như dễ thương thật, nếu mãi cười như thế thì tốt quá.

Cuối buổi chiều, chân trời nhuộm một màu đỏ tươi. Thứ ánh sáng vàng nhạt rải rác trên cánh đồng, nhảy từ bông này sang bông khác. Trông cả cánh đồng cứ như một bầu trời nhỏ, những bông cỏ lau mềm mịn mang màu trắng của mây, có ánh vàng của buổi chiều tà, và trên bầu trời đó có hình ảnh của một thiên sứ, một thiên sứ mang chiếc váy màu lam khê bay trong gió. Thiên sứ đó không như thiên sứ có đôi cánh màu trắng mang đến niềm vui cho mọi người, nhưng lại đem đến niềm hạnh phúc đặc biệt trong lòng một người.

Đứng nhìn người con gái điểm xuyết cho cả cánh đồng trắng, tay không ngừng lướt đi trên từng bông hoa, môi nhỏ đôi lúc lại cong cong thích thú, Minh Duy không tự giác đưa máy lên "Tách! Tách!" vài cái.

Có phải chẳng những lúc thế này, Minh Duy mới có thể nhìn thấy một Quỳnh Như vui vẻ đến vậy!?

Nhớ lúc đầu gặp Quỳnh Như, đó là một buổi sáng Hà Nội, trời vẫn còn ẩm ướt hơi sương, Minh Duy bắt gặp một cô nhóc bốn mắt bon bon trên chiếc xe đạp quanh hồ Gươm. Hơi lấy làm bất ngờ vì có người dậy sớm như vậy, Minh Duy thấy cô nhóc đó có vẻ rất thoải mái hít thở không khí trong lành, đạp loanh quanh nhìn ngắm Hà Nội thức dậy, rồi sau đó tự nhoẻn cười một cách hài lòng với chính mình. Hôm sau cũng vậy, ngay cả hôm sau và hôm sau nữa, cứ theo một thời gian cố định, Minh Duy lại thấy cô nhóc đó, không biết từ bao giờ ánh mắt đã bắt giắc dõi theo hình bóng nhỏ ấy, dõi theo từng cử chỉ bình thường ấy.

Không biết có duyên hay thế nào mà cậu gặp lại Quỳnh Như, lại ngay trong lớp học mới của cậu. Mặc dù cô nhóc hay chui vào và khóa chặt cái vỏ ốc của mình lại nhưng bằng một cách nào đó, cậu sẽ khiến cái vỏ ốc ấy tự động mở cửa.

Nhất định!

4. Chương 4

- Mấy người muốn gì?

- Muốn gì? Vậy mà hãy nghĩ lại mà đã làm gì?

Trong toilet nữ có 5 người, một nhóm bốn người đang hung hăng dồn người còn lại vào góc tường. Cô gái bị dồn vào góc tường mặt dù có phần hơi run sợ nhưng ánh mắt lại kiên cường hướng cái nhìn dung dữ của bốn người kia đáp trả.

Quỳnh Như tự dưng bị lôi tuột vào cái nhà vệ sinh này, đối diện với bốn gương mặt không quen biết. Không biết thế nào nhưng chắc chắn có liên quan đến Ngọc My. Lúc mấy người này kéo cô nhóc đi ngang qua Ngọc My, cô nàng nhếch miệng cười đầy ẩn ý “Chúc may mắn!”. Nhưng cô nhóc không hiểu là cô nhóc đã gây ra chuyện gì mà bị đối xử thế này. Cô nhóc hoàn toàn không chơi thân với ai, lại càng không để mất lòng hay làm ra chuyện gì quá đáng. Người Quỳnh Như hay nói chuyện nhiều nhất cũng chỉ có Minh Duy.

Minh Duy, hai từ này làm cô nhóc giật bắn người, đầu óc lơ mơ đoán ra được. Chẳng lẽ...

- Trước khi bắt đầu, mấy chị cũng phải cho tôi biết lí do chứ? - Ba người này thoát nhìn là lớn tuổi hơn Quỳnh Như. Với lại, một người trong đám đó có vẻ quen quen.

Bà chị nhuộm tóc nâu nâu đỏ nâng cằm cô nhóc lên, ánh mắt giễu cợt.

- Cũng được, chẳng qua là em đã đụng nhầm người không nên đụng, chọc nhầm người không nên chọc.

- Ý chị là sao? - Quỳnh Như cứng miệng hỏi lại.

- Giả vờ ngốc hả cô bé? Cậu bạn tên Minh Duy ấy, không hợp với cứng đầu nên từ bỏ đi! - Lần này là một bà chị đầu xoăn, trên mặt lấm tấm mụn.

Vô lý, chơi với ai là quyền của cô nhóc, mấy người này có quyền gì mà bắt cô nhóc phải thế này thế kia?! Rồi còn cái gì hợp với không hợp?

Quỳnh Như tức giận nói:

- Nực cười, tôi chơi với ai là quyền của tôi. Mấy chị có quyền gì mà bắt tôi phải thế này thế kia chứ?

“Chát!”

Năm dấu vân tay hồng hồng in trọn trên mặt Quỳnh Như. Đau, rát! Lần đầu tiên trong đời Quỳnh Như bị đánh, ngay cả ba mẹ còn chưa mất chữ cô nhóc một lời, vậy mà họ dám đánh. Hừ, con gái khi ghen tỵ sẽ thế này sao?

- Nói nhẹ thì không nghe, muốn chị dùng đến tay chân sao?

Bà chị tóc nâu đỏ nắm lấy tóc Quỳnh Như kéo lên. Cô nhóc giương mắt nhìn lại, không có gì gọi là sợ.

Quỳnh Như trầm trầm là thế, nhìn bên ngoài cô nhóc có vẻ yếu đuối nhưng bên trong lại hoàn toàn khác. Quỳnh Như cũng có lập trường của mình, có lòng tự trọng và hơn hết cô nhóc cũng rất mạnh mẽ, mạnh mẽ giống như chính vỏ ốc của mình vậy.

- Đánh nó!

Vừa dứt lời, một loạt âm thanh ầm ĩ vang lên, Quỳnh Như bó gối lại, lấy hai tay che đầu, hứng chịu mọi cơn đau từ mọi phía truyền tới. Nếu ngay lúc này, cô nhóc là một con ốc sên thật thì tốt biết mấy, như vậy chỉ cần chui vào cái vỏ ốc cứng rắn của mình là có thể không chịu đau nữa rồi. Nhưng có một người nào đó đã phá tan cái bức tường thành kiên cố ấy, làm cô nhóc không có chỗ để ẩn thân nữa rồi. Vậy Quỳnh Như có nên ghét cái người vô duyên đã làm đảo lộn hết mọi thứ? Hay là biết ơn? Câu trả lời từ lâu đã nằm sẵn trong lòng cô rồi.

Thân thể có đau, rất đau nữa là đằng khác. Một cú đập mạnh khiến Quỳnh Như ngã luôn xuống sàn, nước thấm vào quần áo, da thịt. Một cỗ lạnh lẽo xộc tới khiến Quỳnh Như run rẩy. Mấy người kia còn không ngừng, cố ý đập thêm vài cái vào người cô nhóc.

- Á!

Đầu tóc bị ai đó kéo mạnh lên, Quỳnh Như đau đến nỗi tưởng chừng như da đầu sắp rách ra đến nơi.

Bà chị tóc nâu đỏ nhìn bộ dạng thảm hại của Quỳnh Như, cười khinh bỉ nói:

- Cưng cũng cứng thật, bị đánh thế mà không la một tiếng. Chẹp, trông đáng thương quá! Hay chị xử lý giúp cưng mái tóc này cho phù hợp với bộ dạng cưng hiện giờ. Đưa tao kéo!

Quỳnh Như nhìn cái kéo sắc trên tay bà chị ấy thì hoảng hồn. Không, không phải chứ...

- Đứng! - Quỳnh Như hét toáng lên.

- Sợ rồi sao?

Bà chị tóc nâu đỏ một tay nắm tóc Quỳnh Như kéo mạnh lên, tay khác cầm cây kéo chuẩn bị đưa tới.

Bống...

“RẦM!”

Cửa nhà vệ sinh bật mở. Cánh cửa đập vào tường mạnh đến nỗi kính vỡ ra rơi loảng xoảng trên sàn.

Bà chị tóc nâu đỏ hoảng hồn thả Quỳnh Như ra, cô nhóc vô lực trượt xuống sàn nhà ướt lạnh. Cả người vừa đau nhức, lại mệt mỏi khiến Quỳnh Như chẳng quan tâm người đến cứu mình là ai, chăm chú nhìn vào khoảng không bất tận.

Minh Duy sững sờ nhìn Quỳnh Như như cái xác không hồn ngồi dựa vào tường, mệt mỏi này giờ biến đi đâu mất tiêu, trong lòng bây giờ chỉ còn lại lửa giận cùng lo lắng.

Tức giận, phải, bây giờ cậu rất tức giận!

- Biến!

Minh Duy gầm nhẹ một tiếng. Cậu không thích đánh con gái và cũng chưa bao giờ, nhưng còn có cách khác khác để xử lý vụ việc này.

Cả đám bốn người theo tiếng nói của Minh Duy mà run lên, chỉ là một tiếng nhưng bốn người đều thấy lạnh sống lưng. Xung quanh Minh Duy tỏa ra hàn khí ngút trời khiến không ai dám lại gần, ngay cả khuôn mặt cũng băng lãnh. Minh Duy lúc này thật khác với Minh Duy dịu dàng thường ngày.

- Tụi, tụi tôi cũng vì cậu, con nhóc đó không xứng với...

Từ cuối còn chưa thốt ra đã bị cái liếc mắt của Minh Duy làm cho cứng họng, bà chị tóc nâu đỏ rụt cổ lại không dám đối diện với ánh mắt như muốn giết người kia.

Minh Duy đối với câu nói của bà chị kia nửa điểm cũng không quan tâm, nhếch miệng khế nói:

- Đừng tưởng tôi không biết người đứng sau vụ việc này! Về nói với cô ta, nếu Quỳnh Như xảy ra chuyện gì thì cô ta cũng đừng mong sống yên. Còn các chị, hẹn gặp lại ngày mai ở văn phòng Hiệu trưởng! Còn giờ, biến!

Cả đám hùng hục hổ hổ khi này giờ đây ngay cả đứng cũng không vững. Nhất là bà chị tóc nâu đỏ, khuôn mặt trắng bệch như xác chết trôi.

- Quỳnh Như, Quỳnh Như, cậu không sao chứ?

Minh Duy lập tức đỡ người Quỳnh Như dậy, khẽ lay lay cô nhóc.

Nghe tiếng gọi mình, Quỳnh Như mệt mỏi mở mắt ra xem, chỉ thấy gương mặt đầy vẻ lo lắng của cậu bạn gần ngay bên cạnh.

Không, không phải mơ chứ? Hay vì cô nhóc mong chờ quá nên sinh ra ảo giác chẳng? Quỳnh Như run run đưa bàn tay không vững lên chạm vào mặt Minh Duy, hơi ẩm truyền qua tay làm cô nhóc biết chắc là thật, không phải mơ.

1 giọt.

2 giọt.

3 giọt.

...

Nước mắt lăn dài trên mặt Quỳnh Như, chúng như những hạt trân châu nhỏ bé trong suốt nối đuôi nhau rơi xuống. Lúc này dù có bị đánh đau, Quỳnh Như cũng không khóc, bây giờ lại gặp Minh Duy, nước mắt tự động rơi xuống, thế nào cũng không ngăn lại được.

Minh Duy thấy Quỳnh Như khóc thì phát hoảng, vội đưa tay lên lau nước mắt cho Quỳnh Như, giọng vỗ về an ủi:

- Đừng khóc! Xin lỗi, là tớ sai, tớ không tốt. Không bảo vệ được cậu, tất cả là tại tớ, xin lỗi mà!

Thấy Quỳnh Như khóc, Minh Duy đau lòng không thôi. Đáng chết, đều tại cậu mà ra!

Quỳnh Như không trách cậu, cũng không vì chuyện này mà chán ghét cậu, chỉ là cô nhóc cảm thấy rất ảm ức!

Trong vô thức, Quỳnh Như đem mọi oán giận đều đổ lên người cậu, giọng nói không rõ ràng vì tiếng khóc nức nở:

- Đều tại cậu hết, vì cậu mà tớ mới ra nông nỗi này...hức..hức... cậu đáng chết! Hức...cậu biết tớ đau lắm không, lại còn rất lạnh nữa...hu..huu... Tớ mong cậu đến cứu tớ biết bao, tại sao cậu không đến sớm hơn chứ hu hu hu... - Quỳnh Như ra sức đánh vào người Minh Duy, nước mắt nước mũi chảy dài khuôn mặt.

- Tại tớ, tất cả là tại tớ! Nhưng giờ tớ ở đây rồi, cậu không cần sợ nữa. Quỳnh Như ngoan, cậu mau nín khóc đi!

Minh Duy nhẹ kéo Quỳnh Như vào lòng vỗ về, cậu thật không muốn thấy Quỳnh Như khóc chút nào.

Tiếng khóc nhẹ dần, chỉ còn lại tiếng nấc nghẹn, sau đó là tắt hẳn. Quỳnh Như ngủ thật rồi. Minh Duy xót xa lấy tay lau một ít nước mắt còn đọng lại trên mắt cô nhóc. Ngắm nhìn gương mặt khi ngủ cô nhóc, trông cứ như mèo con vậy. Hơi thở đều đều, gương mặt có chút mệt mỏi nhưng lại rất yên bình. Minh Duy thở phào nhẹ nhõm, cởi áo khoác ra trùm kín người Quỳnh Như lại, cậu bế cô nhóc trên tay. Mọi chuyện diễn ra hết sức nhẹ nhàng không một tiếng động, cậu sợ chỉ cần một miếng động nhẹ cũng sẽ đánh thức Quỳnh Như.

Nhẹ hôn lên trán cô nhóc, Minh Duy lầm nhảm hai từ “Ngủ ngon!”

5. Chương 5

Ba ngày, đã ba ngày rồi Quỳnh Như không đi học. Sau hôm đó thì cô nhóc sốt cao, ngủ li bì suốt hai ngày. Mở mắt, bắt gặp ánh mắt lo lắng của bố, sự quan tâm chăm sóc của mẹ, nhưng tuyệt nhiên người Quỳnh Như mong đợi nhất lại không có.

- Mẹ à, hai ngày nay có ai đến thăm con không?

Câu đầu tiên sau hai ngày hôn mê lại là như vậy, không phải là nụ cười, câu cảm ơn hay chỉ là hai từ “không sao” để bố mẹ yên lòng. Đó lại là sự chờ mong, chờ mong ai đó sẽ đến, dù chỉ là lướt qua.

- Không! Không ai đến thăm con hết.

Bà Lam nói, ánh mắt không dấu được nỗi buồn. Bà biết con gái mình từ nhỏ đã không thích xúc với người lạ, lúc nào cũng chỉ thích riêng lẻ một mình. Ngay lúc này chắc nó cô đơn lắm.

Lời nói của mẹ dập tắt hy vọng vừa mới nhen nhóm trong lòng Quỳnh Như. Chẳng lẽ cậu ấy không đến thăm mình, dù chỉ là một chút?! Quỳnh Như đưa ánh mắt buồn bã ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn Hà Nội trong cái ánh sáng nhợt nhạt của chiều tà. Hà Nội lúc nào cũng đẹp trong lòng Quỳnh Như biến đâu mất rồi, sao thấy nó man mác buồn vậy.

Trong giấc mơ, cô nhóc lại thấy được quãng thời gian ở bên cạnh Minh Duy. Cùng cậu đi chơi, cùng cậu ngắm Hà Nội, cùng cậu lần tẩn khám phá những góc phố thủ đô, cùng cậu đến đồng cỏ lau đọc sách, cùng cậu nghe những bản ballad nhẹ nhàng,... Tất cả mọi thứ lúc trước cô nhóc chỉ làm một mình, từ lúc nào đã có thêm hình bóng Minh Duy trong đó. Và từ lúc nào, Quỳnh Như lại thấy mình cười nhiều như thế. Trước lúc ngất đi, Quỳnh Như giọng ai đó rất nhẹ thủ thỉ bên tai cô nhóc hai từ “Ngủ ngon!”. Chính vì hai từ ấy mà Quỳnh Như cảm thấy an toàn, cảm thấy ấm áp thiếp đi trong lòng Minh Duy. Khi mở mắt ra, Quỳnh Như lại có thể thấy Minh Duy và nói câu “Xin chào!”.

Chuyện đã xảy ra, Quỳnh Như không trách Minh Duy, một chút cũng không! Vì cậu chính là người đã đem màu sắc đến cho cuộc sống vốn một màu trắng của Quỳnh Như.

Hôm nay là ngày thứ ba rồi, Minh Duy không đến. Cô nhóc lặng lẽ nói với mẹ:

- Mẹ, ngày mai con muốn đi học lại!

Quỳnh Như nghỉ học ba ngày rồi, và ba ngày rồi, cậu không đến thăm Quỳnh Như. Minh Duy đưa mắt nhìn qua chỗ trống bên cạnh, chiếc ghế đã không còn hơi ấm từ ba ngày trước rồi. Do cậu, cũng tại cậu hết!

Nhóm 4 người đó đã bị đuổi học, còn người đứng sau thì âm thầm lặng lẽ chuyển trường. Một phần là bạn cùng lớp, một phần là do gia đình Ngọc My cầu xin dữ quá, cậu mới không làm to ra. Chứ dựa vào gia thế của cậu, đuổi học 4 người đó và làm cho họ không thể đi học được nữa cũng như làm cho Ngọc My không có trường nào nhận là một việc hết sức dễ dàng. Cậu tuyệt đối không thể tha thứ cho ai làm tổn thương đến Quỳnh Như và cậu cũng không bao giờ tự tha thứ cho bản thân mình về vụ việc lần này.

Bây giờ, chắc Quỳnh Như đang ghét cậu lắm!

Không cần cô nhóc phải tha thứ cho cậu, cô nhóc xem cậu là vô hình như lúc trước cũng được, chỉ cần được quan sát từ xa và thấy cô nhóc không sao đối với cậu như vậy là đủ rồi.

Chiều về, Minh Duy đạp xe ra đồng cỏ lau lúc trước, bao nhiêu kí ức ứa về trong tâm trí cậu. Ở đồng cỏ này, cậu đã thấy một thiên thần, một thiên thần xanh mang đến cho cậu nụ cười hạnh phúc. Minh Duy lấy một vài cành cỏ lau, bó lại thành một bó nhỏ trông sao thật đẹp mắt rồi đạp xe đến nhà Quỳnh Như.

Đến thăm Quỳnh Như sao? Cậu không đủ dũng khí. Chiều nào cậu cũng chạy ngang qua đây, để lại một bó cỏ lau cùng dòng chữ “Xin lỗi nhé!” rồi đi mất. Cũng không quan tâm Quỳnh Như có nhận được hay không, cậu chỉ muốn làm việc gì đó cho cô nhóc.

Cậu muốn gặp Quỳnh Như lắm chứ, muốn nghe giọng nói, muốn thấy cô nhóc cười. Nhưng liệu có khi nào, Quỳnh Như chỉ nhìn cậu lạnh lùng, coi cậu như không quen biết. Lúc trước thì khác nhưng bây giờ chắc cậu không chịu được đâu.

Quỳnh Như uể oải bước xuống nhà, hai ngày không đi lại nên xương cốt phải nói là cứng hết. Sức khỏe bây giờ đã ổn rồi, chỉ còn sốt nhẹ, các vết thương cũng chỉ còn bầm tím một số chỗ. Mở cửa ra ngoài, Quỳnh Như muốn hít thở không khí trong lành một chút.

Bỗng cộm cộm cái gì dưới chân, Quỳnh Như nhặt lên xem.

- Mẹ đặt hoa sao ạ? - Quỳnh Như thấy kì lạ hỏi vào trong nhà, nhưng đặt hoa ai lại đặt bông cỏ lau bao giờ.

- Đâu có! À nếu là bó cỏ lau thì vứt đi, chắc là mấy đứa hàng xóm nghịch đấy. Ba ngày nay, ngày nào cũng có một bó cỏ lau đặt trước cửa nhà mình hết.

Ngày nào cũng có sao? Quỳnh Như chăm chú xem xét bó cỏ lau, cách bó này có chút quen quen, lại còn ba chữ...

“Xin lỗi nhé!”

Quỳnh Như chợt sững người, ngay sau đó lao nhanh ra đường.

Là Minh Duy, chắc chắn là cậu ấy!

- TRẦN MINH DUY! CẬU ĐỪNG LẠI CHO TỐ!

Quỳnh Như lấy hết sức bình sinh mà hét, âm thanh vang vọng cả đoạn đường, cô nhóc cũng không thèm quan tâm người đi đường nhìn mình với ánh mắt kì quái thế nào.

Minh Duy quay lại nhìn. Giữa đường, có một cô nhóc vẫn đang còn vận bộ pijama hình Doraemon màu xanh, chân đi dép trong nhà, tóc tai thì rối bời, trên tay đang cầm bó cỏ lau nhìn cậu tức giận. Trông cảnh tượng cô nhóc bây giờ ngổ không thể tả! Ngổ thì ngổ thật nhưng cậu lại thất dễ thương vô cùng.

- Cậu làm như vậy là ý gì? - Quỳnh Như tức giận đưa bó cỏ lau lên hỏi cậu.

- Tớ, tớ xin lỗi!

- Muốn xin lỗi tớ mà nhẹ nhàng thế sao? Chả có tí thành ý nào hết!

Quỳnh Như hừ lạnh, bộ dáng bây giờ cứ như chị cả đòi nợ vậy.

- Vậy phải làm sao? - Minh Duy bây giờ giống như cừu non sợ hãi trước sói xám.

Quỳnh Như ngoắc ngoắc tay.

- Cậu lại đây!

Có khi nào ốm xong Quỳnh Như thay đổi luôn tính cách rồi không? Minh Duy âm thầm so sánh Quỳnh Như này với Quỳnh Như trước kia, giống như hai con người hoàn toàn khác vậy. Quỳnh Như lúc trước rất nghiêm túc, không bao giờ nói đùa, lại rất ít nói. Quỳnh Như này trông lưu manh như chị đại ý, còn biết nói đùa, đe dọa cậu. Có khi nào Quỳnh Như có chị em song sinh mà cậu không biết không?

Minh Duy cũng bước lại.

- Cậu nhắm mắt lại! - Quỳnh Như ra lệnh.

- Cậu định đánh tớ sao?

- Bộ cậu nghĩ không đáng sao?

- Không, đáng chứ!

Thế là Minh Duy ngoan ngoãn đứng bất động, nhắm mắt mặc Quỳnh Như muốn làm gì thì làm. Dù cô nhóc có đánh cậu thì cậu cũng không phản đối!

“Chụt!”

Một hương vị ấm ấm, ngọt ngọt lướt qua đầu môi, lan tỏa trong miệng. Từ miệng, thông tin truyền đến các cơ quan thần kinh, lên tới não khiến não bị đình trệ, xuống tìm lại làm tim nhẩy múa không ngừng.

Minh Duy mở to mắt nhìn Quỳnh Như đang nhoẻn miệng cười trước mặt, hai gò má cô nhóc đỏ bừng.

Đây chẳng lẽ là “hình phạt” sao?

- Cậu ngờ ngẩn gì? Cậu có tội làm đảo lộn cuộc sống của tớ, can tội gây tội xong lại bỏ trốn, giờ thêm một tội là cướp nụ hôn đầu của tớ. Tổng cộng là ba tội, giờ bị cáo muốn quan tòa xử thế nào đây?

Quỳnh Như nghiêng đầu, tình nghịch cười.

Minh Duy chạm nhẹ lên nơi gậy án vụ thứ ba, vẫn còn hơi ấm trên đó. Cậu khẽ cười, nhưng vẫn còn chưa đủ.

- Tù chung thân đi ạ!

- Vậy phạt bị cáo ở bên quan tòa suốt cả đời. Mọi hành vi bỏ trốn hay có ý định bỏ trốn đều không nương tay, còn nếu muốn kháng án thì chờ kiếp sau đi!

Quỳnh Như kết án, cô nhóc lúc này quả thật quá bá đạo rồi.

Minh Duy lắc đầu cười khỏ, Quỳnh Như thế này không biết phải gọi là tốt hơn hay là tệ hơn đây. Nhưng cũng vì Minh Duy cậu mà ra cả.

- Bị cáo có ý kiến! Quan tòa cũng đã cướp mất nộ hôn đầu của bị cáo, nên tính thế nào đây? - Nếu cô nhóc đã lưu manh thì Minh Duy đây sẽ phụng bồi đến cùng.

- Nộ hôn đầu của cậu sao?

- Vậy cậu nghĩ thế nào? Tớ vẫn còn trong trắng lắm đấy!

- Vậy tùy...

Lời còn chưa ra hết đã bất ngờ bị chặn lại.

Nộ hôn đầu, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Nộ hôn thứ hai, quẩn quít, ngọt ngào lan tỏa.

- Tớ nói cậu nghe chưa nhỉ, cậu giống ốc sên lắm đấy! Lại còn là ốc sên bốn mắt.

- Vậy thì cậu chắc là mưa rồi!

- Tại sao?

- Vì tớ nghe nói mỗi khi trời mưa, ốc sên thường bò ra khỏi vỏ ốc của mình.

Và vì chính cậu đã mang màu sắc đến cho cuộc sống của tớ.

Hôm đó, Hà Nội rực nắng.

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-va-oc-sen>